

MENED, ménéd, m. 5. Uppsåtlig falsk ed. *Begå m.*

MENEDARE, m. 5. 1) En, som begått mened eller är van att svärja falskt. — 2) Trolös menniska.

MENEDERI, n. 5. sing. Brottslig vana att svära falskt, att vara trolös.

MENEDIG, a. 2. 1) Som begått mened eller är van att svära falskt. — 2) Trolös.

MENFÖR, a. 2. (föga brukl.) Se *Vanför*.

MENFÖRE, n. 4. Dåligt före, dåligt väglag.

MENIG, a. 2. Som tillhör, har afseende på, betecknar det lägre folket. *M-e man*, det lägre folket, hopen. *M-e allmogen*, alla som tillhöra bondeståndet.

MENIGHET, f. 5. 1) Det ringare folket. *Söka m-ens lof*. — *Syn*. Gemene man, Menige man, Allmänheten. — 2) Se *Kommun*. *Låta införda m-ernas tankar i ett viktigt ärende*. — *Syn*. Kommun, Samhälle, Samhällighet, Församling.

MENING, f. 2. 1) Tanke om person eller sak, då den icke stadgat sig till full öfvertygelse (i hvilket fall den kallas: Tro). *Hvad är er m. om honom, om den saken? Deri är jag icke af er m.*, tänker jag ej lika med er. *Det är blott en m.*, förmodan. *Efter min m.*, såsom jag förmodar. — *Syn*. Förmodan, Förmenande, Föreställning, Tanke. — 2) Afsigt. *Han har ingen m. dermed*. *Det var ej min m. att misshaga er*. *Jag förstår ej hans m.* (se äfv. 3). *Han har någon elak m. med det der*. *Göra något i god m.*, i bästa m. — 3) Hvad som menas med ett ord, ett yttrande, en skrift eller ett ställe i skrift, o. s. v. *Författarens m. med detta uttryck är något mörk*. *M-en af ett ord*. *Lagens rätta m.* *Fatta m-en af en ting*. *Det är ingen m. i hvad han säger*. *Jag förstår ej hans m.* (se äfv. 2). — *Syn*. Betydelse. — 4) Sammanhang i en skrift. *Man ser utaf m-en, hvad detta ord skall betyda*. *Jag kan ej få m. af detta ställe*. — 5) (gram.) a) En eller flera enkla satser, förenade till ett sammanhängande, för sig afslutet helt. *Skrifva långa m-ar*. — b) Enkel sats. *Subjektet i m-en*.

MENINGSLÖS, a. 2. Saknande mening, sammanhang. — *Meningslöshet*, f. 5.

MENINGSTOM, a. 2. Se *Meningslös*.

MENK, mä'ngk, m. 2. Ett slags mindre rofddjur, liknande uttern, rödbrun med gråbläck bottenull, fötter, svans och nos svartaktiga. *Mustela lutreola*. [Mänk.]

MENLIG, a. 2. Skadlig. *M. verkan*, *inflytelse*.

MENLIGHET, f. 5. Skadlighet.

MENLIGT, adv. Skadligt.

MENLÖS, a. 2. Oskyldig, skuldlös; som intet ondt vet af, hyser inga onda tankar, tror alla om godt. *Ett m-t barn*. *De m-a tiderna*.

MENLÖSHET, f. 5. 1) Oskuld, oerfarenhet af världen och det onda. — 2) Enfaldig uppriktighet. *Hon svarade med mycken m.*

MENLÖST, adv. Oskyldigt. *Tala, svara m.*

MENNISKA, mä'nnscha, f. 1. Sammandrages stundom, helst i vers, till *Menska* (mä'nnscha). (Af *Man*, i dess ursprungl. bem.) 1) Med förnuft begåfvad jordisk varelse, bestående af kropp och själ. *Hvarje m. är dödlig*. *Der fanns ingen m. Ung, gammal m.* *En god m.* *Den bästa m. i världen*. (Bibl.) *M-skones son*, Christus. — 2) Har i bestämd form ofta samma mening som *Menniskoslätet*, t. ex.: *Läran om m-n*. — 3) Säges

stundom i samma mening som *Qvinna*, t. ex.: *Se, hvilken täck, vacker m!* — 4) Brukas i föraktlig eller medlidsam ton, eller i häftigt tilltal, både om män och kvinnor. *En satans m!* *Den der m-n förstör honom*. *Den stackars m-n!* *M, hvad har ni gjort?* — *Ss. Menniskoart, -ben, -bild, -blod, -boning, -fot, -gestalt, -hufvud, -hår, -kropp, -kött, -röst, -samfund, -själ, -skapnad, -skepnad, -sinne, -stämma, -älskande, -ätande*. [Människa.]

MENNISKOBARN, n. 5. 1) Barn. — 2) (skämtv.) *Menniska*. *Ett godt m.*

MENNISKOBEGREPP, n. 5. Se *Menniskoförstånd*.

MENNISKOBLIFVANDE, n. 4. (teol.) Antagande af menniskonatur. *Christi m.*

MENNISKOFETT, n. sing. (kem.) Det slags fett, som finnes hos menniskor.

MENNISKOFIENDE, m. 5. 1) Se *Menniskohatare*. — 2) (i kyrklig stil) *M-n*, djefvulen.

MENNISKOFUKTAN, f. sing. indef. Fruktan att förlora menniskors ynnest och derigenom lida någon skada.

MENNISKOFUNDER, n. 5. pl. Påfund af menniskor.

MENNISKOFÄRG, m. sing. Se *Köufärg*.

MENNISKOFÖRSTÅND, n. sing. Menskligt förstånd. *Vanligt, sundt m.* *All tala cfter m.* *Det öfvergå all m.* — *Syn*: *Menniskovett*, *Menniskobegrepp*.

MENNISKOHAMN, m. 2. Mensklig gestalt. *En djefvul i m.*

MENNISKOHAND, f. 5. En människas hand. *Gjord af m.*, af menniskor.

MENNISKOHAT, n. sing. Hat, som en menniska hyser till andra menniskor.

MENNISKOHATANDE, a. 1. Som hatar menniskor i allmänhet.

MENNISKOHATARE, m. 5. En, som hatar menniskor i allmänhet.

MENNISKOHJELP, f. 5. Hjelp af menniskor (i motsats till: Guds hjelp).

MENNISKOHERTA, n. 4. 1) Hjerter hos, af en menniska. — 2) (fig.) Mensklighet, barmhertighet. *Han har intet m.*

MENNISKOKRAFT, f. 5. Mensklig kraft, förmåga.

MENNISKOKÄNNEDOM, m. sing. Genom erfarenhet vunnen kännedom af menniskor, i moraliskt afseende.

MENNISKOKÄR, a. 2. Som älskar menniskor i allmänhet.

MENNISKOKÄRLEK, m. sing. Vålvilja mot menniskor i allmänhet.

MENNISKOLIF, n. 5. 1) En människas lif. — 2) (fig.) Menniska, person. *Der finnes intet m.*

MENNISKOMAKT, f. sing. Mensklig makt, förmåga. *Det står ej i m.*, ingen menniska förmår det.

MENNISKOMÅLNING, f. sing. Konsten att måla, porträttera menniskor.

MENNISKONATUR, ---ür, f. 5. Mensklig natur. (Teol.) *Antaga m.*, blifva menniska.

MENNISKOOFFER, n. 5. Sådant slags offer, då menniskor dödas, för att försona gudomen.

MENNISKOPÅFUND, n. 5. Påfund af menniskor. Säges i afseende på religion.

MENNISKOSLÄGTE, n. 4. Det slägte af jordiska varelser, som utgöres af menniskor.

MENNISKOSON, m. 5. pl. — *söner*. Son af